

Meditatief moment 8 oktober 2024

Van harte welkom bij dit meditatieve moment van de Protestantse Gemeente Den Haag Zuidwest vanuit de Bosbeskapel.

Mijn naam is Sarie Talsma, ik ben lid van de Abdijkerk in Den Haag-Loosduinen.

De Gemeentekaars wordt nu aangestoken aan de Paaskaars zodat we met elkaar verbonden zijn.

We luisteren naar lied 981: “Zolang er mensen zijn op aarde, gezongen door het koor van de Amsterdamse studentenenkklesia o.l.v. Tom Löwenthal.

Voor deze meditatie heb ik gekozen voor het schilderij uit de expositie “Leven in Gods lichts: “ Naar het licht”.

Op het schilderij staan mensen lopend op een rotsachtige berg, met op de achtergrond een veel kleurige hemel.

Bij dit schilderij staat een gedicht van René van Loenen: Op deze aarde

Morgen zullen wij de oorlog niet meer leren,
wij zullen bomen planten in de door ons geschapen woestijn,
dragen wij de zee weer aan de vissen over,
ruimen wij voor de dieren het veld.
Morgen zullen wij mensen van het licht zijn.

Morgen.

Alsof het geen avond is geweest en nacht.

Alsof de voetstappen van de mens van God
ons niet zijn voorgegaan op deze aarde.

Tot zover het gedicht.

Ik lees u voor uit Marcus 11 : 22-23 en 1 Korinthe 13 : 2

Ik verzeker jullie: als iemand tegen die berg zegt: “Kom van je plaats en stort je in zee,” en niet twijfelt in zijn hart, maar gelooft dat gebeuren zal wat hij zegt, dan zal het ook gebeuren.

En Paulus zegt in zijn brief aan de Korintiërs: Al had ik de gave om te profeteren en doorgrondde ik alle geheimen, al bezat ik alle kennis en had ik het geloof dat bergen kan verplaatsen – had ik de liefde niet, ik zou niets zijn.

Bij het schilderij dat ik mocht kiezen, kwamen de herinneringen weer boven van de bergwandelingen die ik in het verleden ondernam. Ik liep op smalle rotsachtige bergpaden, waarbij ik goed moest opletten waar ik mijn voeten neerzette. De moeite die het kostte om te klimmen met een zware rugzak. Wat sjuwt een mens mee op een dergelijke tocht!

Ook op onze levensweg kan onze rugzak zwaar worden door wat we in ons leven meesjouwen. En de bergen die je op die weg tegenkomt, het opzien tegen moeilijke momenten en beslissingen, soms niet om overheen te komen.

Dan de omgeving waarin ik liep. De natuur, de prachtige vergezichten en vooral de stilte en het licht dat je de adem kan benemen. De kleine gesprekken die ik had met bewoners van de berg die ik onverwacht tegen kwam.

Er zijn situaties in ons leven die zo moeilijk zijn, dat je uit de grond van je hart zegt: ik zie er als een berg tegen op. Over deze bergen heeft Jezus het als hij zegt dat er een geloof is, sterk genoeg om die hele berg op te pakken en in zee te gooien. Veel mensen staan voor zo'n berg. Zij moeten een gesprek gaan voeren in een verschrikkelijk emotionele sfeer om een ernstig conflict, in hun huwelijk of relatie of bij een werkgever uit te praten; of ze staan voor een operatie waar ze doodsbang voor zijn omdat hun leven op het spel staat. Of, na het verlies van een geliefde moeten zij alleen verder. Het gaat boven hun krachten. Over zulke bergen gaat het dus. Jezus zegt: er is een geloof dat die bergen verzet.

Wat is dat dan voor geloof?

Dat is het geloof dat je er niet alleen voor staat. Dat er iemand naast je staat, die je er doorheen helpt. En dat geloof geeft je een zelfvertrouwen, een rust en een vindingrijkheid die nergens anders te vinden zijn.

Op onze levensweg, waar bergen hoog en dalen diep en donker kunnen zijn, het lijden onbegrijpelijk en uitzichtloos, waar nauwelijks een lichtpuntje te vinden is, valt het niet mee om elke dag geloof en hoop te houden.

Misschien praat Jezus zichzelf en zijn leerlingen moed in met de woorden over de berg. Als je bidt om kracht en probeert te vertrouwen, dan kan een berg verdwijnen. Ook al zijn het moeilijke woorden in Marcus 11, je kunt ze lezen als aansporing om te blijven vertrouwen. God helpt ons over en door de bergen heen. Ook als iets onmogelijk lijkt, kan het toch gebeuren. En zelfs het einde is het einde niet.

Paulus heeft het in zijn brief aan de Korintiërs over de liefde die bergen kan verzetten. Omdat God de oorsprong van deze liefde is.

Jezus daagt ons uit, om in zijn voetspoor te gaan, zodat de liefde in ons de overhand krijgt. Dan kunnen we weten hoe we met de aarde moeten omgaan. Dan kunnen we uit het donkere dal opklimmen, zal de angst voor de nacht verdwijnen, en kunnen we het lijden aan God voorleggen en rust vinden.

Het klinkt zo mooi, maar de bergen blijken soms te hoog, de dalen te donker, de nachten lang en het lijden groot.

Hoe kom je dit dan te boven?

Er is een kinderlied dat zegt, en het klinkt heel eenvoudig: lees je bijbel, bidt elke dag, dat je groeien mag.

Groeien, daar weten we alles van. Kijk maar om je heen naar wat er groeit en bloeit. Naar kinderen die geboren worden.

Maar ook naar de aarde waar veel verwoest wordt en er van groei geen sprake meer is. En, er groeit nog meer. Ongenoegen, haat, huiselijk geweld, angst, lijden, honger, noem maar op!

Maar aan liefdeloosheid, onverschilligheid, mateloosheid, haat, moet je daaraan meedoen? Verzet je er tegen. Alles kun je immers voorleggen aan God, als je er geen raad mee weet. We kunnen opstaan om het goede te doen. Het begint met onze eigen gedachten. Betrek God dagelijks bij je leven. En dank voor al het goede en doe goed! En de liefde en het geloof zullen groeien!

Laat Christus welkom zijn in je hart, bij de keuzes die je maakt. Stap in zijn voetspoor en leef toekomstgericht. Loop naar het licht! Zo deed Hij het voor.

Maar ja, ons eigen ego staat ons vaak in de weg. Dat we een gastvrijheids crisis hebben deert velen niet. We zullen wel even laten zien wie we zijn en wat we kunnen. Onze verdraagzaamheid wordt steeds minder. Daardoor ontdekken we niet hoe gebrekkig we eigenlijk zijn. Hoe we ons laten beïnvloeden en meeslepen door onverwachte gebeurtenissen, door wat men zegt, door onze hebzucht, door wat we willen en door onze onmacht.

In lied 791 staat: Liefde die ons hebt geschapen, vonk waarmee Gij zelf ons raakt, alles overwinnend wapen, laatste woord dat vrede maakt.

Laten we zo onze bergen beklimmen, onze voeten zetten in het spoor van Zijn liefde die de looprichting aangeeft. En al doende in ons dagelijks leven, het licht opvangen dat ons wordt aangereikt, om zo met elkaar te gaan naar het licht van de Eeuwige.

Morgen zullen we mensen van het licht zijn.

We luisteren nu naar het lied: Groot is uw trouw, o Heer.

Laten we samen bidden.

God, dank U wel
dat we bij U mogen komen
met alle dingen die ons bezighouden en verwarren.
Dank U dat wij U mogen kennen als liefdevolle Heer.
U bent het die ons hoop geeft waar wij het zelf niet meer weten.
Waar wij niet zien hoe het verder moet, geeft U ons zicht.
Al gaan wij door een woestijn en zijn de bergen hoog,
U leidt ons en bent ons nabij.
In al onze wanhoop en duisternis bent U het licht.
Laat ons dat licht zien, geef die hoop in ons hart
zodat wij weer durven zien en hopen
op dat, wat nu voor ons nog niet zichtbaar is.
Bron van licht en leven,
vul ons en zegen ons met uw hoop en heil.
We weten dat omstandigheden niet zomaar veranderen
maar wij weten ook dat wij, met uw hoop in ons hart, anders kunnen kijken.
Amen.

Als afsluiting luisteren we naar het lied: De Heer is voor ons, gezongen door Remco Hakkert.